Ο «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ» ΛΥΣΣΑΓΜΕΝΟΣ

Κων]πολις 10 'Ιουνίου

Τηλεγραφήμα τοῦ «Νουμᾶ» (καθυστερῆσαν)

Ὁ ἡμέτερος «Ταχυδρόμος» προσεβλήθη ὑπὸ λύσσης. Ἀπὸ μακροῦ παρουσίαζεν ὕποπτα σημεῖα, ἀλλ' ἀπὸ τῆς χθὲς ἐξερράγησαν ραγδαῖα τὰ συμπτώματα τῆς φοβερᾶς ταύτης νόσου. Σήμερον προσεκομίσθη παρὰ τῷ διευθυντῇ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ λυσιατρείου κ. Remlingen, ἀλλ' οὗτος ἀπεφήνατο ὅτι ἡ ἐν τῷ Ἰνστιτούτῳ θεραπεία εἶναι προφυλακτική, ὅτι κατ' αὐτὰς ἐφαρμόζεται ἐν Παρισίοις ἀποτελεσματικῶς νέα θεραπευτικὴ ἀγωγή. Σκέψις λοιπὸν γίνεται νὰ μετακομισθῇ ἐκεῖσε ὁ ἀσθενής, ἀλλὰ φόβος ὑπάρχει μὴ ὁ κ. Ψυχάρης ραδιουργήσῃ καί, ἀντὶ θεραπευτικοῦ φαρμάκου, χορηγηθῇ τῷ ἀγαπητῷ ἡμῖν «Ταχυδρόμῳ» φόλλα. Μεσιτεύσατε πρὸς Θεοῦ παρὰ τῷ ὑμετέρῳ αἱρεσιάρχῃ ν' ἀπόσχῃ πάσης ραδιουργίας, ἵνα μὴ τὸ ἡμέτερον Ἔθνος στερηθῇ τῶν φώτων τοῦ μεγάλου τούτου προστάτου τῆς μελιρραθάμιγγος τῶν προγόνων γλώττης καὶ τῶν ἄλλων Ἐθνικῶν συμφερόντων, ὑπὲρ ὧν δεικνύει ἀείποτε θερμὸν ἐνδιαφέρον, ὅπερ ἄλλως διετράνωσε ἐν τῷ ζητήματι τῆς Φανερωμένης, τῷ σπουδαιοτέρῳ τῶν Ἐθνικῶν ζητημάτων, ὅσα ἀνεφάνησαν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεώς του—τοῦ Ταχυδρόμου, λέγω— καὶ ἐντεῦθεν· ὅπου οὐδόλως διεφθάρη ὑπὸ ρωσσικῶν ρουβλίων, καὶ οὐδόλως συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατον τοῦ Μητροπολίτου Κυζίκου Κωνσταντίνου.

Ἀναγνώστης τοῦ «Ταχυδρόμου»

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θὰ δημοσιέψουμε τὸ «Ἄσκημο Παπὶ» τοῦ Ἄντερσεν, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ. Πάλλη.

— Καθὼς καὶ τὸ τέλος τοῦ ἄρθρου τοῦ κ. Πολαμᾶ «Τὸ θέατρο καὶ τὸ τραγοῦδι»-

— Καὶ τὸ τρίτο γράμμα τοῦ Δάμωνα.

— Τὸ ρομάντζο τοῦ κ. Ψυχάρη ἔφτασε στὴ μέση. Καθὼς λογαριάζουμε, τέλη Αὐγούστου θἄναι τελειωμένο. Τὴν πληροφορία αὐτὴ τὴ δίνουμε, γιατὶ μᾶς ζητήθηκε ἀπὸ μερικοὺς ἀναγνῶστες μας.

— Φτιδρότατος πόλεμος ἄνοιξε τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὶς στῆλες τῶν ἐφημερίδων γιὰ τὰ «Κουλουβάχατα» τῶν ἡνωμένων Παγοποιείων Πὼπ-Κουρούπη.

— Ὁ Πὼπ ἐδήλωσε πὼς τὰ «Κουλουβάχατα» εἶνα, καὶ δὲν εἶναι δικά τους.

— Ὁ Κουρούπης ἀπαντῶντας στὴ δήλωση ἐδέχτηκε, μὲ κάθε ἐπιφύλαξη, τὴ συνεργασία.

— Συμφώνησε ὅμως κι ὁ Κουρούπης μὲ τὸν Πὼπ πὼς ἡ ὑπόθεση εἶναι παρμένη ἀπὸ ξένο, Γαλλικὸ ἔργο.

—Κ' ἐπειδὴ περὶ ξένου ὁ λόγος, στὸν καυγᾶ τους αὐτὸν ταιριάζει περίφημα μιὰ παροιμία μας : Δυὸ γάϊδαροι μαλώνανε σὲ ξένο ἀχεριῶνα.

—Καλὰ τοῦ τἄψαλε τοῦ Στάη ὁ κ. Μιχ. Κατσούλης.

— Πολλοὶ μάλιστα ἀπόρησαν πὼς καταδέχτηκε ὁ κ. Κατσούλης νὰ κατεβῇ ἴσα μὲ τὸν Στάη, ἀφοῦ οὔτε ὑπουργὸς τῆς Παιδείας χρημάτισε, οὔτε ἄνθρωπο σκότωσε.

— Τὸ «Σκρίπ» δὲν μπορεῖ νὰ χωνέψῃ τὴν ἐπιτυχία τῶν «Καιρῶν» μὲ τὸν Βενιεράκη τους.

— Κάθε μέρα φωνάζει πὼς ὁ Βενιεράκης λέει ψέματα, πὼς ὁ Βενιεράκης δὲν πολέμησε στὸ Πόρτ-Ἄρθούρ, πὼς ὁ Βενιεράκης δὲν ἔβαλε φωτιὰ στὸ πηγάδι.

— Ἄδικο ἔχει νὰ φωναζῇ τὸ «Σκρίπ», ἀφοῦ μπορεῖ κι αὐτὸ ἀξιόλογα, καὶ δίχως πολλὰ ἔξοδα, νὰ δημιουργήσῃ ἕναν ψευτοβενιεράκη καὶ νὰ κατατροπώσῃ τοὺς «Καιρούς».

-- Βλέπετε, τόσο εἶναι κακομαθημένες μὲ τὴν ἀλήθεια οἱ ἐφημερίδες μας, πού τρέμουν νὰ γράψουν καὶ κανένα ψέμα.

— Οἱ ἀξιωματικοί, λένε, θὰ ζητήσουν νὰ μὴ φορᾶνε σπαθὶ σὲ καιρὸ εἰρήνης καὶ στὸν πόλεμο.

— Τὸ βρίσκουν περιττό, μὰ δὲν ἔχουν τόσο δίκιο.

— Γιατὶ ἂν στὸν πόλεμο τοὺς εἶναι κάποτε περιττό, στὴν εἰρήνη ὅμως τοὺς εἶναι ἀπαραίτητο.

— Ρωτῆστε καὶ τὰ πεζοδρόμια καὶ θὰ σᾶς ποῦναι τὰ ἴδια·

Ο ΙΔΙΟΣ

«ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΜΗΛΑ»

Στὴν ἐφημερίδα «Journal de Genève» δημοσιεύτηκε τώρα τελευταῖα (21τοῦ Μαγιοῦ) ἕνα ἄρθρο γιὰ τὰ «Ρόδα καὶ Μῆλα» (τόμος β') τοῦ κ. Ψυχάρη.

«Μ' εὐχαρίστηση πάντα, λέει ὁ ἀρθογράφος κ. Duvillard, στὴν Εὐρώπη οἱ φίλοι τῆς νεοελληνικῆς λογοτεχνίας διαβάζουνε βιβλία τοῦ κ. Ψυχάρη, τοῦ σοφοῦ καθηγητὴ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσας τῆς σημερινῆς, τοῦ θερμοῦ κοσμοπολίτη πού στὴν Ἀθήνα ὁ περισσότερος κόσμος καμιὰ ἐχτίμηση δὲν τοῦχει, μάλιστα τὸν ἔχουνε γι' ἄνθρωπο βλαβερὸ καὶ χυδαῖο... Ἡ γλώσσα τοῦ λαοῦ πού τὴ λένε πρόστυχο «patois» πού δὲν τὴ θέλουνε στὰ σαλόνια, πού ἡ πολιτεία δὲν τὴν παραδέχεται, εἶναι ὡς τόσο ἡ γλώσσα πού ὅλος ὁ κόσμος τὴν καταλαβαίνει καὶ τὴ μιλάει, καὶ σ' αὐτὴ τὴ γλώσσα ἔχουν τραγουδήσει οἱ πιὸ μεγάλοι Ρωμιοὶ ποιηταὶ τοῦ καιροῦ μας, ὁ Σολωμός, ὁ Βηλαρᾶς, ὁ Βαλαωρίτης κι ἄλλοι... Τὸ γλωσσικὸ ζήτημα στὴν Ἑλλάδα εἶναι ζήτημα τῆς ἡμέρας, κ' ἔγινε κιόλας ἀφορμὴ νὰ χυθεῖ αἷμα, ὅταν πήρανε νὰ μεταφράσουν τὸν Ὅμηρο, τὸ Σοφοκλή, τον Αἰσχύλο, ἀκόμα καὶ τὸ Βαγγέλιο στὴ γλώσσα πού μόνη αὐτὴ εἶναι πράγματις ἐθνική. Ὁ ἑλληνικὸς ἐγωισμὸς ἐπαναστάτησε μὲ τὴ λέξη «μετάφραση» Τὸ ἴδιο σὰ νἄπρεπε νὰ σηκωθοῦν οἱ Γάλλοι, ἂν ἔβλεπαν νὰ μεταφραστεῖ «τὸ τραγούδι τοῦ Ρολάντου» ἀκόμα καὶ σὲ κανένα ἐπαρχιώτικο «patois.» Καλὸ εἶναι νὰ διαβάζει κανεὶς τὸ Βαγγέλιο στὸ πρωτότυπο, ἀλλὰ μήπως εἶναι βέβηλο πρᾶμα νὰ μπορεῖ κι ὁ χωριάτης κι ὁ ναυτικὸς νὰ τὸ καταλαβαίνουν καλύτερα, κι ὁ Χριστιανισμὸς πούσωσε τὸ ἑλληνικὸ ἔθνος πρέπει νὰ βρίσκεται μακριά, ξένος ἀπὸ τὴ ζωή, καὶ νὰ μὴ ριζώνει πιὸ βαθιὰ μέσα στὴ συνείδηση τοῦ κόσμου ;... Προχωρώντας ὁ κ. Duvillard, λέει πὼς τοῦ κάκου πολεμοῦν οἱ ἀκαδημαϊκοί, ἡ γλώσσα μ' ὅλη τὴν ἐναντία ἐνέργεια τραβάει τὸ δρόμο της, ἀκολουθώντας νόμους φυσικούς, ἀναλόγους μὲ τοὺς νόμους πού κυβερνοῦν τῶν νεολατινικῶν γλωσσῶν τὴν ἐξέλιξη, καὶ τὴ νίκη, ἂν καὶ θἀργήσει, τὴν ἔχουνε σίγουρη τὰ λαϊκὰ ἰδιώματα, πούναι ὅλο ζωή, καὶ χρῶμα, κ' ἔκφραση καὶ πλοῦτος...

Ἀπὸ τὴν πολεμική, πού πιάνει φυσικὰ τὸ μεγαλήτερο μέρος τοῦ τόμου, λέει τελειώνοντας ὁ κ. Duvillard, καὶ πού τὴ βρίσκουμε ἐμεῖς οἱ ἀποξενοὶ τσουχτερὴ κάπως, προτιμοῦμε τὰ καθαρὰ λογοτέχνημματα, ὅπως εἶναι τὸ «Φιλί» καὶ τὰ «τραγούδια χωρὶς στίχους» καθὼς ὁ «Βουτηχτὴς» αὐτὸ ὅμως δὲ θὰ πεῖ ὅτι δὲν τιμοῦμε ὅσο τοὺς ἀξίζει, αὐτὴ τὴν ἀκούραστη δύναμη, τὸ θερμὸ πατριώτισμό, τὰ ἐπιχειρήματα τὰ περισσά, κι αὐτὴν ἀκόμα τὴ γλώσσα τὴ ζωντανὴ καὶ πρωτόφαντη, τὴν κανονική, τὴ μελετημένη καὶ γλυκειά.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΡΩΜΕΪΚΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΗ ΜΗΝΩΝ

Φίλτατε Νουμᾶ

Τὲς προάλλες ἕνας γνωστός μου διαβάζοντας ἕνα φύλλο σου, ἀπάντησε μιὰ μερομηνία, πού εἶχε τὴ λέξη Σ π ο ρ ι ᾶ ς. Δὲν τὴν κατάλαβε καὶ μὲ παρακάλεσε νὰ τοῦ πῶ ποιὸς εἶναι ὁ μήνας πού ἔχει αὐτὸ τ' ὄνομα.

Νὰ σοῦ πῶ δὲν παραξενεύτηκα μὲ τὴν ἀπορία τοῦ φίλου μου, γιατὶ κ' ἐγώ, πού καταγίνομαι λίγο—πολὺ μὲ τὰ γράμματα κ' εἶμαι καὶ δημοτικιστής, δὲν εἶναι καιρὸς πού τά 'φερα σκοῦρα μ' αὐτὴ τὴ λέξη, καὶ δίχως ἄλλο καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες σου θὰ βρέθηκαν στὴν ἴδια τὴν ἀπορία.

Κατὰ πού γνωρίζω ὁ κ. Ψυχάρης πρῶτα μεταχειρίστηκε γράφοντας τὰ λαϊκὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν, κι ἄμα ἔλαβαν τό κῦρος τοῦ μεγάλου του ὀνόματος, πῆραν τὸν κατήφορο καὶ μιμήθηκαν τὸ παράδειγμά του κάμποσοι δημοτικιστάδες.

Ἀλλ' ὁ Ψυχάρης ἀφοῦ ἐχτύπησε κατακέφαλα τὸ δασκαλισμό, τὴ φοβερὴ αὐτὴ πληγὴ τῆς Ρωμιοσύνης, καὶ ἀγκάλιασε καὶ πῆρε στὴν προστασία του τὴν Ἐθνική μας γλῶσσα, ἔπρεπε νὰ κατεβίσῃ παντοῦ τὴν ἡρωϊκή του τὴ γροθιὰ καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ τίποτε πού νὰ θυμίζῃ τὸ κράτος τοῦ σκολαστικισμοῦ. Ζῇ στὴ Γαλλία, καὶ στὴ Γαλλία τὴν ἐποχὴ τῆς ἐπανάστασης γιὰ νὰ μὴ μείνῃ κανένα σημάδι ἀπὸ τὸ παλιὸ τὸ σύστημα, οἱ μεγάλοι ἐκεῖνοι ἄντρες ἄλλαξαν ὡς καὶ τὴ χρονολογία, καθὼς εἶναι γνωστό, κ' ἔδωκαν καινούρια ὀνόματα στοὺς μῆνες. Σὰν ἐπαναστάτης λοιπὸν κι ὁ Ψυχάρης εἶχε δίκιο νὰ πετοξῇ καθετὶ πού μύριζε ἀπὸ δασκαλισμό, κ' εἶχε δίκιο νὰ μεταχειριστῇ καὶ γιὰ τοὺς μῆνες τὰ ρωμέϊκα τὰ ὀνόματα. Τὰ ἔργα καὶ τὲς πράξες τοῦ μεγάλου αὐτοῦ εὐεργέτη τῆς Ρωμιοσύνης καὶ μεγάλου πατριώτη πρέπει νὰ τὰ σεβόμεστε, κι οὔτε εἴμαστε ἱκανοὶ νὰ τὲς λέξουμε. Εἶναι ὅλες καλὲς καὶ ἅγιες. Πρέπει ὅμως γιὰ τοὺς μῆνες νὰ ξακολουθοῦμε νὰ μεταχειριζούμεστε τὰ λαϊκὰ τὰ ὀνόματα; Δὲν τὸ βρίσκω σωστὸ καὶ ἰσοῦ οἱ λόγοι.

Πρῶτα—πρῶτα ἡ σημερινὴ διαίρεση τοῦ χρόνου καὶ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν εἶναι λατινικά. Αὐτὸ βέβαια δὲ μποροῦμε νὰ τ' ἀρνηθοῦμε, γιατὶ δὲν μποροῦμε ν' ἀρνηθοῦμε σελίδες τῆς ἱστορίας μας.

Δεύτερο λαϊκὰ ὀνόματα ἔχουν μόνον οἱ ἕξη μῆνες ὁ Ἰούνιος, ὁ Ἰούλιος, ὁ Σεπτέβρης, ὁ Ὀχτώβρης, ὁ Νοέβρης κι ὁ Δεκέβρης, ἀλλὰ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν τόσα πολλά, ὅσες καὶ ἡ Ρωμιοσύνη ἐπαρχίες. Παραπάνω ἀνάσερα τὸ Σπορριᾶ πού εἶναι λαϊκὸ ὄνομα τοῦ Νοέβρη, ἀλλὰ μόνον αὐτὸ εἶναι; Μέτρα: Στὴν Κύζικο τὸν λὲν Ἀηφιλιππιάτη, στὴ Ρούμελη Ἀηστρατάτη, στὴν Ἤπειρο Χαμένο, στὴν Προκόννησο πάλε εἶναι διατηρημένο τ' ὄνομα Νογέβρης, ἀλλοῦ τὸν λὲν Ἀντριὰ κι ἀμὰν—ἀμάν. Νὰ λάβαιναν μάλιστα τὴν καλοσύνη ὅλοι οἱ ἀναγνῶστες σου καὶ νὰ μᾶς ἔλεγαν τὰ ὀνόματα πόχει στὰ χωριὰ τους αὐτὸς ὁ μῆνας, ὁ φουκαρᾶς ὁ Νοέβρης θὰ φορτόνουνταν στὴ ῥόχη του κ' ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα ἄλλα ἐξὸν ἀπ' αὐτὰ πού λογαριάσαμε. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς μῆνες δὲν τοὺς ἄφησε παραπονεμένους ὁ λαὸς ἀπὸ ὀνόματα. Δὲν εἶναι δυνατὸ βέβαια νὰ τὰ ξέρω ὅλα, μὰ θὰ πῶ μ' ὅλα ταῦτα μερικὰ ἀκόμα: Ὁ Σεπτέβρης λέγεται Σταυρός, λέγετ' ὅμως καὶ τρυγητής. Ὁ Ἰούνιος κι ὁ Ἰούλιος πού θὰ πιστεύσουν οἱ περσότεροι πὼς ἔχουν σταθερὰ ὀνόματα καὶ πὼς ὅλη ἡ Ρωμιοσύνη τοὺς λέει Θεριστὴ κι Ἀλωνιστή, ἔχουν κι αὐτοὶ τὲς παραλλαγές τους. Σὲ πολλὰ χωριὰ τῆς Ἤπειρου τὸν Ἰούνιο τὸν λὲν Κερασάρη καὶ Θερτὴ τὸν Ἰούλιο. Ἂν ἔχῃς λοιπὸν νὰ παίνῃς ἀπὸ 'ναν Ἠπειρώτη καὶ σοῦ γράψῃ πὼς θὰ σοῦ στείλῃ τὰ χρήματα τὸ Θεριστή, θὰ μείνῃς στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ, γιατὶ ἐσὺ θὰ περιμένῃς τὸν Ἰούνιο κ' ἐκεῖνος θὰ στὰ στείλῃ τὸν Ἰούλιο!

Μὰ κι αὐτὸς ὁ Μάης πού νομίζαμε πὼς εἶνσι γιὰ ὅλον τὸν κόσμο Μάης, ἔχει κι αὐτὸς τὸ ξεχωριστό του τ' ὄνομα· στὴ Σαμψοῦντα τὸν λὲν Καλομηνᾶ, κι αὐτὸ τὸ μαθαίνουμε ἀπὸ τὸ γράμμα πὔστειλε ὁ κ. Λαναρᾶς. Δὲν εἶναι ὅμως καὶ παράδοξο νὰ 'χῃ κι ἄλλα ὀνόματα.

Ἡ ποικιλία τῶν λαϊκῶν ὀνομάτων τῶν μηνῶν δείχνει κι αὐτὴ τὴν ποιητικὴ τὴ φαντασία τῶν ρωμιῶν, βγαίνει ὅμως καὶ τὸ συμπέρασμα ὅτι στὴ χρονολογία δύσκολα μποροῦν νὰ συνενοηθοῦν. Εἶναι βέβαια πλοῦτος καὶ στολισμὸς γιὰ μιὰ γλῶσσα νὰ 'χῃ πολλὰ ὀνόματα γιὰ ἕνα πρᾶγμα, ἢ γιὰ μιὰ ἔνοια, ἀλλὰ τὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν πρέπει νὰ 'ναι μεγάλο ρόλο στὲς κοινωνικές μας σχέσες, καὶ σταθερὰ ὀνόματα τῶν μηνῶν εἶναι μόνον τὰ λατινικὰ ὀνόματα, κι αὐτὰ πρέπει νὰ μεταχειριζώμαστε Νὰ εἴμεστε δημοτικιστάδες εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐθνικὸ καθῆκο μας, ἀλλὰ νὰ γινόμαστε ὑπερδημοτικιστάδες εἶναι ἰδιοτροπία.

Μὲ ἀγάπη
ὁ φίλος σου
ΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—Μικροπαράξενο. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Λάβαμε καὶ τοὺς δυό σας χωρατάδες. Γιὰ τὸ τσεμπέρι καὶ τὸ κατηφὲ ρωτῆστε τὴν κυρούλα σας ἢ καμμιὰ γρηὰ θειά, ἂν ἔχετε.—κ. Β. Ἀθα. Λάβαμε τὰ διαλογάκια, πού μᾶς στείλατε γιὰ τὸ διαγωνισμό.—Στὸ Κρητικάκι Καὶ τὸ δικό σας τὸ λάβαμε. Καλό.—κ. Κ Diet. Θὰ δημοσιευτῇ κι αὐτό ἀργότερα. Μᾶς ἄρεσε πολὺ τοῦ Ruskin τὸ ρητό, πού μᾶς στείλατε καὶ τὸ δημοσεύουμε δῶ : «Ἕνας κατωτερινὸς λαὸς σταυρώνει τοὺς μεγάλους του ἀνθρώπους καὶ τοὺς φαρμακώνει, τοὺς τρελλοὺς τοὺς ἀφήνει νὰ περπατᾶνε λεύτερα καὶ νὰ ψοφοῦνε στοὺς δρόμους. Ἕνας σοφὸς λαὸς ἀκούει σ' ἐκεῖνους, τυλακίζει τούτους, κι ἀγαπάει ὅλους τους».—κ. Σ.Κ Σταμ Πάτρα Θὰ κοιτάξουμε καὶ θὰ σᾶς γράψουμε Ἀφοῦ παραπονιόσαστε πὼς δὲν βλέπετε ταχτικὰ τὸν «Νουμᾶ», γιατὶ δὲ γραφόσαστε συντρομητής ;—Πατριώτη τῆς Ρωμιᾶ. Τὸ λάβαμε καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.—κ. Δ Ζωγρ Σᾶς εὐχαριστοῦμε καὶ σᾶς περιμένουμε Πέμπτη πρωὶ ἢ Παρασκευὴ ἀπόγευμα.—κ Δ. Π. Ἀλβ. Τὰ λάβαμε κα σᾶς εὐχαριστοῦμε. Καθὼς εἴδατε, δημοσιευτηκε. Ὁ κ. Βαρελ. δὲν τὄχει φαίνεται σκοπὸ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο.